

Účastníci původního řízení

Žalobce: Verein für Konsumenteninformation

Žalovaná: A1 Telekom Austria AG

Výrok

Článek 20 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že změna sazeb za poskytování služeb souvisejících s komunikačními sítěmi nebo služeb elektronických komunikací, která byla provedena na základě klauzule o úpravě sazeb obsažené ve všeobecných obchodních podmínkách uplatňovaných společností poskytující tyto služby, přičemž tato klauzule stanoví takovou úpravu v závislosti na objektivním indexu spotřebitelských cen vypracovaném veřejným orgánem, nepředstavuje „změnu smluvních podmínek“ ve smyslu tohoto ustanovení, které přiznává účastníkovi právo odstoupit od smlouvy bez postihu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 339, 29.9.2014.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 3. prosince 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Cour d'appel de Bruxelles – Belgie) – Quenon K. SPRL v. Beobank SA, dříve Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, dříve Citilife SA

(Věc C-338/14) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Nezávislí obchodní zástupci — Směrnice 86/653/EHS — Článek 17 odst. 2 — Ukončení smlouvy o obchodním zastoupení ze strany zmocnitele — Odškodnění obchodního zástupce — Zákaz souběhu systému odškodnění za zákazníky a systému náhrady škody — Nárok obchodního zástupce na náhradu škody doplňující odškodnění za zákazníky — Podmínky“

(2016/C 038/09)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour d'appel de Bruxelles

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Quenon K. SPRL

Žalované: Beobank SA, dříve Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, dříve Citilife SA

Výrok

1) Článek 17 odst. 2 směrnice Rady 86/653/EHS ze dne 18. prosince 1986 o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že obchodní zástupce má po zániku smlouvy o obchodním zastoupení současně nárok na odškodnění za zákazníky, které je omezeno výší jeho roční odměny, a pokud toto odškodnění nepokrývá celou skutečně vzniklou škodu, i na poskytnutí doplňkové náhrady škody, nevede-li taková právní úprava ke dvojímu odškodnění obchodního zástupce z titulu ztráty provizí, k níž došlo v důsledku ukončení uvedené smlouvy.

- 2) Článek 17 odst. 2 písm. c) směrnice 86/653 musí být vykládán v tom smyslu, že nepodmiňuje poskytnutí náhrady škody prokázáním existence protiprávního jednání přičitatelného zmocniteli, mezi nímž a tvrzenou škodou je dána příčinná souvislost, avšak vyžaduje, aby tvrzená škoda byla odlišná od škody nahrazené odškodněním za zákazníky.

(¹) Úř. věst. C 339, 29. 9. 2014.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 26. listopadu 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Augstākā tiesa – Lotyšsko) – SIA „Maxima Latvija“ v. Konkurences padome

(Věc C-345/14) (¹)

„Řízení o předběžné otázce — Hospodářská soutěž — Článek 101 odst. 1 SFEU — Použití obdobné vnitrostátní právní úpravy — Pravomoc Soudního dvora — Pojem ‚dohoda, jejímž účelem je omezení hospodářské soutěže‘ — Smlouvy o pronájmu obchodních prostor — Obchodní centra — Právo referenčního nájemce bránit pronájmu dalších obchodních prostor třetím osobám“

(2016/C 038/10)

Jednací jazyk: lotyština

Předkládající soud

Augstākā tiesa

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: SIA „Maxima Latvija“

Žalovaná: Konkurences padome

Výrok

- 1) Článek 101 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že pouhá okolnost, že smlouva o pronájmu obchodních prostor, která se týká nájmu velké plochy v obchodním centru, obsahuje doložku přiznávající nájemci právo bránit pronajímateli, aby v tomto obchodním centru pronajal obchodní prostory dalším nájemcům, neznamená, že účelem uvedené smlouvy je omezit hospodářskou soutěž ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 2) Smlouvy o pronájmu obchodních prostor, jako jsou smlouvy dotčené v původním řízení, lze považovat za zakládající dohodu, jejímž „důsledkem“ je vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, protože vyšlo najevo, že po provedení hloubkové analýzy hospodářského a právního kontextu smluv dotčených v původním řízení, jakož i specifik dotčeného referenčního trhu tyto smlouvy přispívají značnou měrou k případnému rozdělení uvedeného trhu. Význam přispění každé ze smluv k tomuto rozdělení záleží zejména na postavení smluvních stran na tomto trhu a na době trvání uvedené smlouvy.

(¹) Úř. věst. C 329, 22.9.2014.